

Arrest

nr. 93 935 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 januari 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2011 werd ingediend door :

J., G. (R.R.: ...)

nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)

geboren te Benin City op (...)1978

adres: (...)

en dochter, N., geboren op 27.11.2008

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op problemen die ze in haar land van herkomst heeft mogen ondervinden wegens haar politieke activiteiten. Ze zou een gegronde vrees hebben voor vervolging in haar geboorteland. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere bewering staven. Dit kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid aangemerkt worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst, of in het daartoe bevoegde land worden ingediend.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene samen met haar minderjarige dochter- die in het bezit zou zijn van een Spaanse verblijfsvergunning- in België verblijft, haar best doet om Nederlands te leren, goed Engels spreekt, werkbereid zou zijn, en sociale banden zou hebben) behoren tot de gegrontheid, en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid en nooit in contact is geweest met de Belgische ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 18 januari 2012 wordt aan verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat haar land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst slechts naar het feit dat verzoeker geen geldig reisdocumenten heeft.

Het is algemeen geweten dat de Nigeriaanse autoriteiten te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij honderden doden vallen. Hierbij worden alle Nigerianen geïsoleerd.

Gelet op het bestaan van een reëel risico in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, diende de dienst vreemdelingenzaken dit gegevens onderzoeken. Dit onderzoek diende uit de bestreden beslissing te blijken.

Bij gebrek van motivering omtrent de het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Het feit alleen dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om haar in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 EVRM staat evenzeer vast. Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De bestreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorzien gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoekster, schendt zij het artikel 3 EVRM.

Het is algemeen geweten dat Nigeria sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt. Sedert enkele maanden worden honderden Nigerianen dagelijks gedood omwille van de spanningen tussen de moslims en de christenen.

In een artikel van VK Banen dd. 21/01/2012 werd het volgende over de toestand in Nigeria geschreven: Nigeria is opgeschrikt door de zoveelste aanval van de islamitische terreurgroep Boko Haram. Bij een van de bloedige aanslagen tot nu toe kwamen gisteravond in de noordelijke stad Kani waarschijnlijk meer dan 140 mensen om het leven. (....)

DE aanslagen in Kano, dat eerder van Boko Haram verschoond leek te blijven, tonen ook dat de beweging zich verspreidt. Sommige waarnemers menen dat niet sprake is van één groep, maar dat binnen Boko Haram diverse facties actief zijn met deels eigen motieven.

Voor sommigen is het doem scenario aangebroken. Nigeria, het land waar moslims en christenen door Britse koloniale tot een knellende band zijn gesmeed, dreigt zichzelf te gronde te richten. Zo althans ziet bijvoorbeeld de schrijver en Nobelprijswinnaar Wole Soyinka het. Volgens hem is een vergelijking met de Biafra-burgeroorlog eind jaar zestig van de vorige eeuw, die een miljoen mensen het leven kostte, niet overdreven. "we zien de natie de weg richting burgeroorlog gaan", zei hij in een interview met de BBC.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18/01/2012 werd genomen op een kennelijk onredelijke wijze.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur

de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster.

Verzoekster betoogt dat in het bevel geen uitleg wordt gegeven waarom haar het bevel wordt gegeven niettegenstaande haar land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Uit de motivering blijkt niet dat rekening is gehouden met de situatie van onveiligheid die in Nigeria heerst.

De Raad merkt op dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen heeft ingediend op 3 juni 2011. Vooreerst dient te worden geduid dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend door de vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoekster heeft in haar aanvraag onder de titel "*Uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen*" het volgende uiteengezet:

"Verzoekster werd genoodzaakt om haar geboorteland te verlaten uit gegronde vrees voor vervolging; Het is voor haar thans onmogelijk om naar Nigeria terug te keren zonder een ernstig gevaar te lopen; Verzoekster roept hierdoor de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in;

Gelet op het voorgaande bestaat er een vermoeden iuris tantum dat een terugkeer van verzoekster naar Nigeria een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 17 §2 R.v.St.-wet met zich zou brengen."

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard. Wat de 'burgeroorlog' en de 'onveilige situatie' in Nigeria betreft, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dienaangaande "*Betrokkene beroept zich op problemen die ze in haar land van herkomst heeft mogen ondervinden wegens haar politieke activiteiten. Ze zou een gegronde vrees hebben voor vervolging in haar geboorteland. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere bewering staven. Dit kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid aangemerkt worden.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst, of in het daartoe bevoegde land worden ingediend."

Verzoekster weerlegt de motivering niet door opnieuw te verwijzen naar de situatie van burgeroorlog en onveiligheid in haar land van herkomst. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum zodat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoekster betwist dit motief niet, laat staan dat zij het weerlegt. Voormeld motief volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen.

Het determinerende motief waarop de tweede bestreden beslissing is gebaseerd, wordt duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Daar in de tweede bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van het vereiste paspoort met geldig visum en op de specifieke bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, met name artikel 7, eerste lid, 1° blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen uiteenzet. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Waar verzoekster betoogt dat het niet beschikken over een geldig visum, geen voldoende reden is om haar het bevel af te geven, toont zij evenwel niet aan dat het bestuur is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens of dat zij op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen, nu verzoekster niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en stelt dat "*het (...) algemeen geweten (is) dat Nigeria sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt. Sedert enkele maanden worden honderden Nigerianen dagelijks gedood omwille van de spanningen tussen de moslims en christenen.*" Zij verwijst naar een artikel van VK Banen van 21 januari 2012 en citeert hieruit.

Waar verzoekster een gans betoog voert over de situatie in Nigeria en hieraan de schending koppelt van artikel 3 van het EVRM, is het zo dat om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december

2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu toont verzoekster niet *in concreto* aan dat zij deel uitmaakt van een groep die in Nigeria systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Verzoekster beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene onveilige situatie in Nigeria. Verzoekster laat echter na concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te brengen (*cf.* ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM, daar waar verzoekster geen begin van bewijs overmaakt aangaande haar herkomstlandproblemen en die problemen reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen die onontvankelijk werd verklaard. De Raad ziet dan ook niet in op wat verzoeksters verwachting gestoeld is dat verweerder in het bevel, dat is genomen in uitvoering van de onontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf, bijkomende motieven dient te geven met betrekking tot de onveilige situatie in Nigeria. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen overigens terecht op dat verzoekster op grond van de tweede bestreden beslissing geenszins verplicht wordt terug te keren naar haar land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt enkel de verplichting in het grondgebied van Rijk en dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen, te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat verzoekster niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, kon verweerder op redelijke wijze een bevel om het grondgebied te verlaten nemen. Verweerder diende hierbij niet te motiveren aangaande de 'onveilige situatie' in Nigeria, nu dit niets te maken heeft met haar verblijfsstatuut. Indien verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat verweerder hieromtrent diende te motiveren, merkt de Raad op dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 3 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN